

simulate the conference preparation, involving the preparation of papers, reading, note-taking and writing;

3) self-direction – means that ESP is concerned with turning learners into users. For self-direction, it is necessary that teacher encourage students to have a certain degree of autonomy – freedom to decide when, what, and how they will study [1, p. 131 – 137].

To sum up, English for Specific Purposes (ESP) is now well established as an important and distinctive part of English Language. Teaching English for Specific Purposes offers the teacher a new perspective on this important field. The main concern is effective learning and how this can best be achieved in ESP courses.

References

1. Carver, D. (1983). Some propositions about ESP. *The ESP Journal*, 2, 131-137.
2. Dorrity, T. 1983. Using logical problems in ESP. *ELT Journal*, 31, 2.
3. Kennedy, C. and Bolithok, R. (1984). *English for Specific Purposes*. London: Mc. Millan Publishers Ltd.

ЗНАЧЕННЯ ЛАТИНСЬКИХ ЗАПОЗИЧЕНЬ У СУЧАСНІЙ МОВНІЙ КАРТИНІ СВІТУ

Павліщева Я.О. (Харків)

Сучасна мовна картина світу відображає основні тенденції розвитку людської думки в динаміці. Будь-які зміни в оточуючій дійсності одразу відбиваються у мові, змінюються значення слів, контексти та їх емоційне оточення. Нерідко те ж саме слово у різні часи матиме відмінні, інколи навіть протилежні значення, оскільки залежно від історичних та політичних подій слова наповнюються тими смислами, якими їх наділяють ідеологи та пропагандисти. Мова є досить міцним знаряддям у формуванні певного відношення людини до того чи іншого соціального явища, більш того, вміло оперуючи словами та підбираючи відповідні образи, мовою можна користуватися як знаряддям маніпуляції. Отже структура мови ідентична структурі мислення людини, і ця структура є досить гнучкою, схильною до зовнішнього впливу.

Щоби вплив на свідомість людини мав найглибший ефект, ідеологи та пропагандисти використовують мовні кліше, стереотипи, оскільки побудова картини світу пересічної особи базується переважно на стереотипах, узагальнених уявленнях про світ, що закріплені у традиціях певної нації. Стереотипи, на нашу думку, є небезпечним і оманливим явищем, тому що, з одного боку, є нібито об'єктивним засобом відображення дійсності, а з іншого боку, за цією об'єктивністю, традиційністю та зовнішньою реалістичністю приховуються недостовірні факти або факти, що були актуальні багато років тому, вичерпали себе і вже неадекватні існуючим реаліям. Однак дуже невелика кількість людей спроможна переосмислити ці зміни та відступити від стереотипів, оскільки цей процес є важким і вимагає значного інтелектуального та емоційного напруження. Як правило, середньостатистична особа міцно тримається за свій набір стереотипів, тому що спираючись на них дуже зручно існувати не замислюючись. В цьому й головна небезпека стереотипного мислення – людина стає легкою здобиччю для пропаганди та прямим об'єктом маніпуляцій. За допомогою ж пропаганди та маніпуляцій реалізується певна ідеологія, що живиться саме неусвідомлюваним пластом людської свідомості, де й містяться стереотипи. Головним механізмом реалізації ідеології є вплив на емоційну сферу свідомості і використання з цією метою правильно підібраних мовних конструкцій та контексту, своєрідна мовна гра.

Якщо ж поглибитися до витоків мови, дізнатися початкове, істинне значення кожного слова, яким несвідомо оперує людина, то існуючі уявлення та образ реальності, що репрезентуються пропагандистами та ідеологами, можуть зазнати серйозних сумнівів. Оскільки значний пласт слів в сучасних європейських мовах (в тому числі й у слов'янській групі) походять від латини, то доречним та ефективним способом з'ясування відповідності слова його істинному значенню, є звертання до етимології латинських коренів цих запозичених слів. Слід зауважити, що найменше розбіжностей між початковим та сучасним значенням латинських запозичень спостерігаються в тих випадках, коли вживання слова

обмежено вузькими рамками наукового контексту (в медицині, біології, юриспруденції, фармакології). Однак, як тільки латиномовне запозичення потрапляє у масову соціальну, політичну сферу, стає знаряддям маніпуляцій та словесної гри, його семантика може варіюватися. Так, наприклад, усім відомі слова латинського походження, як «провокація», «спекуляція», «пропаганда», «волютаризм», «конформізм», «колабораціонізм» в їх сучасному загальноприйнятому звучанні значно відхилилися від своєї етимології. Всі ці слова мають негативні емоційні конотації, хоча початково їх значення були нейтральними. Однак у певний час і певному контексті їх семантика змінилася, набула негативного смислу, щоби викликати необхідну емоційну реакцію людини і сформуванню необхідну думку.

Етимологія слова	Сучасне вживання
Провокація – від лат. <i>provocare</i> – кидати виклик, визивати, запрошувати	Підбурення до дій, що можуть викликати негативні наслідки
Спекуляція – від лат. <i>speculatio</i> – споглядання, спостерігання	Використання будь-яких обставин чи чийогось скрутного становища у власних інтересах
Пропаганда – від лат. <i>propagare</i> – розповсюджувати, розширювати	Розповсюдження інформації в суспільстві, яка часто спирається на чутки, хибні погляди або спеціально сконструйовані факти для формування певної необхідної суспільної думки
Волютаризм – від лат. <i>voluntas</i> – воля, намір	Свавільна поведінка людини (в основному політика) без урахування існуючих обставин та бажань інших людей
Конформізм – від лат. <i>conformis</i> – подібний, схожий	Пристосовництво, пасивне прийняття існуючого положення речей, думок
Колабораціонізм – від лат. <i>collaborare</i> – співпрацювати	Співпраця жителів окупованої країни з окупантами

Література:

1. Большой энциклопедический словарь. – М.: «Большая Российская энциклопедия», 1998. – 1456 с.
2. Дворецкий И.Х. Латинско-русский словарь. – М.: Русский язык-Медиа, 2008. – 848 с.

3. Колшанский Г. В. Объективная картина мира в познании и языке. — М.: Наука, 1990. — 103 с.
4. Крысин Л.П. Толковый словарь иноязычных слов. — М.: Эксмо, 2008. — 944 с.
5. Липпман У. Общественное мнение / Пер. с англ. — М.: Институт Фонда «Общественное мнение», 2004. — 384 с.

TEACHING ESP with CASE STUDIES

Pochuyeva V.V. (Kharkov)

Case study is a powerful student-centered teaching strategy that can impart students with critical thinking, communication, and interpersonal skills. Case studies are, by their nature, multidisciplinary, and allow the application of theoretical concepts, bridging the gap between theory and practice. Working on cases requires students to research and evaluate multiple sources of data, fostering information literacy.

Cases are narratives, situations, or statements that present unresolved or provocative issues or questions. The information included must be rich enough to make the situation credible, but not so complete as to close off discussion or exploration. Cases can be short for brief classroom discussions or long and elaborate for semester-long projects.

The following teaching scenario is designed for use in groups and classes of all kinds. The scenario is designed to educate everyone, including those who work with people in a professional capacity, such as advocates, teachers, law enforcement, health workers, and counselors.

The best way to use this scenario is to break up a larger group into smaller groups of three or four people each. Give each group a copy of the scenario and then give the groups enough time to discuss the situation and come up with a plan of action.

Problem: A child suspect has committed a minor theft. How would you handle the situation? How would you speak to the child?

Trainer note: Provide students with some key words to them thinking about the case study. These could include: communication, body language, force. The aim is to get